

stalt under dennes vedvarende Tilsyn hos private, drager Direktøren for Sygekassevæsenet Omsorg for, at den en saadan Person tilkommende Invaliderende efter Omstændighederne udbetales til Dækning af de med nævnte Ophold forbundne Udgifter, medens det eventuelt tiloversblevne Beløb udbetales den paagældende selv (jfr. § 17, 5te og 6te Stykke samt § 20, 4de Stykke). *For aandssvages Vedkommende maa det Beløb, der udbetales den paagældende selv eller hans Værge, ingensinde overstige, hvad Rentenyderen selv eller de, overfor hvem han har Forsørgelsespligt, har Behov; hvis der herefter maatte blive et Beløb tilovers, falder det tilbage til Fonden. Direktørens Afgørelse træffes, for saa vidt angaar de aandssvage, der er under Tilsyn af en Aandssvageanstalt, efter Indstilling fra Anstalten og for saa vidt angaar saadanne, der ikke er under fornævnte Tilsyn, efter Indstilling fra vedkommende Opholdskommune.*

Ved Anvendelsen af disse Regler bliver der, særlig hvor en Anbringelse, som nævnt, først er sket efter 1. Oktober 1921, at tage Hensyn til, hvorvidt den paagældende har Forsørgelsespligt overfor andre. I alle saadanne Tilfælde indhenter Direktøren Erklæring fra Bestyrelsen for vedkommende Opholdskommune, og Invalidereanten skal da fortrinsvis i Trangstilfælde anvendes til Fyldestgørelse af saadan Forsørgelsespligt.

For saa vidt det Beløb, der i Henhold til nærværende Paragraf, 3die og 4de Stykke, i det enkelte Tilfælde kan anvendes til Dækning af Udgifter i Henhold til Fattiglovens § 61, maatte overstige, hvad der efter de til enhver Tid gældende Regler paahviler Patienten selv eller i Trangstilfælde vedkommende Kommune at udrede, anvendes Restbeløbet til Nedsættelse af det eventuelle Statstilskud til Anbringelsen.

Bestemmelserne i nærværende Paragrafs 3die—5te Stykke finder efter Forhandling med Justitsministeriet ogsaa Anvendelse paa Rentenydere, der hensidder i Straffeanstalt til Afsoning af idømt Straf, eller som er internerede i Henhold til Lov Nr. 133 af 11. April 1925.

De Regler, som overfor trængende i Almindelighed gælder for Sognerejser samt for Begravelseshjælp, finder ogsaa Anvendelse paa Personer, der nyder Invaliderende efter nærværende Lov.

§ 26.

Saaframt en Rentenyder ifølge Sygekasselovgivningens Regler ikke kan vedblive at være nydende Medlem af en anerkendt Sygekasse, skal den Understøttelse, som af det offentlige ydes den paagældende til Kur og Pleje, ikke have de almindelige med Fattighjælps Modtagelse forbundne Virkninger.

§ 27.

Naar en Rentenyder er fyldt 62 Aar, ophører Invalidereuteudbetalingen i Henhold til Forsikringen, men Udbetalingen af Invaliderende fortsættes dog under Iagttagelse af Reglerne i § 18 til vedkommendes Død med uforandret aarligt Beløb. Udgiften hertil udredes med Halvdelen af Statskassen og Halvdelen af Opholdskommunen, hvilken Kommune — saafremt den paagældende ikke er forsørgelsesberettiget i Opholdskommunen — har Krav paa at erholde tre Fjerdedele af sin Udgift refunderet af Forsørgelseskommunen eller, hvis ingen saadan findes, af den offentlige Kasse, som efter Lovgivningens almindelige Regler træder i den forsørgelsespligtige Kommunes Sted; saa længe en Person modtager den heromhandlede fortsatte Udbetaling af Invaliderende, betragtes vedkommendes Erhvervelse af Forsørgelsesret i Opholdskommunen som hvilende. Udbetalingen sker gennem Direktøren for Sygekassevæsenet og Sygekassen som hidtil; med Hensyn til Indbetaling af Statens og Kommunernes Bidrag hertil forholdes efter § 6, sidste Stykke.